

Odkud se vzala Tartárie?

Co je potřeba udělat, aby nebyl mír? Vnuknout jedné ze stran, nebo oběma stranám, že jsou výjimečné, že jsou lepší než ostatní. To znamená, že na základě své výlučnosti mají právo ostatním vládnout, potlačovat je, využívat je pro své potřeby, zneužívat jejich území a podobně. Pak lze přijít s teorií nadlidí, vyvolených lidí, nadřazené rasy a podlidí, dobytka, barbarů atd.

A není rozdílu: kdo se bude považovat za vyvoleného nadčlověka - Němec, Ukrajinec, Rus nebo Žid. Pokud již takto začal uvažovat, další scénář je předem daný. Je to proradně napsáno těmi, kdo staví národy proti sobě.

Všichni víme o nacismu, fašismu, rasové diskriminaci. Víme, že to vše vede ke katastrofě. Ale postupně, tiše a neznatelně se klíče, otevírajíce dveře fašismu, začnou vkrádat do hlav těch, kteří nechtějí myslet a analyzovat „hurá-patrioty“.

Vlastenci, kteří nechtějí analyzovat, ponoření do emocí nenávisti k nepřátelům, se snadno mohou stát kořistí zákulisních loutkovodičů. A pak se vlastenectví stane nacismem a přivede národ ke katastrofě. To je to, co nyní vidíme na Ukrajině. Ale jak se říká, v oku někoho jiného vidíme stébelko, ale ve svém...

To už je složitější. Emoce hrdosti a „pseudopatriotismu“ se stupňují. A emoce nedovolují mysli analyzovat. (Příklady se nejspíše objeví v komentářích k článku.)

Kdekdo přepisoval historii tak, aby vyhovovala jeho pýše a zájmům. Nic z ní nezbylo. A čím dál do lesa, tím víc dřeva. Docela nedávno, ve dvacátém století, se objevili nordičtí Árijci z nacistického Německa, údajně potomci velké rasy. Uplynulo něco přes půl století a dějiny opět dělají obrat ve... své minulosti. Opět se přepisuje a falšuje jako s balíčkem karet. Na obzoru se objevila záhadná Tartárie. Co je to za zemi, která byla známá... jen v Evropě. Nedivte se, Tartárie je vyznačena pouze na evropských mapách. Zajímavé je, že mnozí novodobí „vědci“ nové chronologie tvrdí, že „skutečné“ dějiny Ruska zkreslili Němci, že oni napsali dějiny, které se učíme z učebnic. Proč se jim ale podařilo skrýt nebo zničit informace o Tartárii v samotném Rusku a na Východě, ale evropské mapy, které jim byly bližší, se najednou zachovaly. Nebo se snad přece jen těmto Němcům připisují zbytečné zásluhy...? Ačkoli, možná opravdu na území Sibíře v hlubokém starověku skutečně existovala nějaká země?

Zkusíme to vyřešit. Pomůže nám v tom metoda vědomého snění. Někomu to bude připadat jako fikce, nesmysl, pohádka bez důkazů. Když se však podíváte pozorněji, zjistíte, že tato metoda není jediná. Celý příběh se,

bohužel, již stal nedokazatelným a nereálným. Bud' to bylo, nebo nebylo... Jedni píší to, druzí ono, a každý má svůj pytel důkazů.

Vědomé snění nepředstírá, že je vědeckou metodou s důkazy. Ale to, co se lze s jeho pomocí dozvědět, vyčíst z informačního pole planety, může někoho zajímat, samozřejmě toho, kdo nepovažuje toto pole za nesmysl. Jak se říká, každému, co jeho jest.

Takže... V dálce ve slunečním světle hořel sněhobílý vrchol. Je to velká hora. Třpytí se a září, nad ní je Polární hvězda, září polární záře. Hora stojí uprostřed ostrova. Kolem ostrova je sníh a ledy, ale tady je teplo, rostou palmy, stinné stálezelené stromy, teplé vlny šplouchají o břeh.

Na úpatí Velké hory, která vyzařuje modrobílou záři, se rozkládá věčně zelená zahrada. Je obrovská a nemá konce. Nádherné koruny stromů skrývají kopule budov podobných indickým chrámům. Tyto kopule jsou korunovány koulemi nebo návršími v podobě neotevřených lotosových pupat vytesaných z kamene. Na jednom ze stromů visí velké plody. Jsou to broskve, jen velmi velké, plné šťávy, září a hrají zlatými a růžovými stranami. Pravděpodobně se jim později v pohádkách a mýtech bude říkat zlatá jablka.

V dálce je vidět kruhové město. Na zahradě cvrlikají malí ptáčci, voní květiny. To je ten ráj na Zemi neboli Irij, popsany ve slovanských Védách. To vše zde však žije díky krystalu jasné energie v srdci Velké hory, hory Méru, jak bylo řečeno.

V této zahradě, spíše podobné pohádkovému lesu, si všímám ptáků s hlavami podobnými těm lidským. Čistí si a čechrají svá peříčka.

Najednou mnou projel jakýsi strach nebo vzrušení. Cítila jsem, že si mě všimli. Otáčím se, nebo spíš si toho ani nevšímám, protože jsem tam neměla tělo - a okamžitě vidím před sebou, co bylo těsně za mnou a setkávám se pohledem s jiným ptákem. Všiml si mě a podíval se mi do očí. Lekla jsem se, měla jsem nutkání vrátit se zpátky, probudit se, jak bych teď řekla, ale zaplavila mě jakási vlna klidu. Pocházela od toho ptáka.

Pták byl velmi krásný. Jeho peří se třpytilo perletí. Na prsou bylo bílé, přecházející do růžové, na krku tmavá peříčka jako náhrdelník, na křídlech a ocase zlatavá a hnědavá. Zlatá přecházela do duhových a nazelenalých odstínů. Některá pírka připomínala paví pera. Rostla na ocase a jejich menší kopie se honosily na hlavě jako koruna. Spadala jí také po stranách hlavy jako ozdoby podobné spánkovým přívěskům. Ale nejneobvyklejší ze všeho byl jeho „obličej“. Ano, zejména obličej. Byl jako lidský. Zpod svěšených řas hleděly velké a výrazné oči zlatohnědé barvy.

Oči jsou přímé jako u sovy, ne jako u běžných ptáků. „Obličej“ je kulatý a je na něm vidět „obočí“ z peří. Kolem „obličej“ se kroutí dlouhé prameny zlatavého a hnědavého peří jako ženské vlasy. Jsou velmi úzké a z dálky vypadají velmi podobně jako vlasy. Tento pták má zobák. Z dálky vypadá jako růžový nosík.

Celý „obličej“ a část hrudi jsou pokryty drobnými pírkami tělové barvy, což vytváří naprostou iluzi podobnosti s ženskou hlavou. Jeho nožky měly pět prstů: čtyři se dívaly dopředu a jeden směřoval dozadu a obepínal větev.

Pták se na mě díval s nakloněnou hlavou. Pak vydal duhový trylek a v mé hlavě, nebo spíš v mé mysli, se ozvala... moje vlastní řeč. Bylo to to, co mi říkal, jen to bylo zformováno do slov, kterým jsem rozuměla, a znělo to ve mně mým vlastním hlasem.

Nejdříve říká jakoby překvapeně: *„Proč jsi přišla z takové dálky, kvůli temné době (pravděpodobně Kalijuga)? Tam u vás také nastoupí světlý věk, ale tady přichází věk temný.“* Nevím jak, ale dolehlo ke mně téměř nevýslovné přání dozvědět se něco o jejich zemi.

Pták zamával křídly a přenesl mě nad ostrov. *„Tohle je to, co zbylo z Hyperborey, jak jí říkáte, neboli země Sva po válce s Atlantidou. Ale teď, velmi brzy, zmizí i poslední ostrov Sva a rozprostře se tu zamrzlé moře. Krystal hory Méru už nedokáže udržet teplo,“* pravil pták.

„Pro vás je to všechno už minulost.“ A pak pod křídly ptáka plul zelený ostrov, a najednou zmizel, zůstaly jen ledy, ano kry a nekonečná bílá mlha až k obzoru. *„Všechno je tu zamrzlé, všechno je zaplavené ledovou vodou a spoutané ledem. Lidé, kteří odtud odešli, jsou potomci dvou ras, které přišly ze soustavy Siria a z Polární hvězdy zvané Tara. Tyto lidi vedli jejich starší Árij a Ráma podle smlouvy velkých učitelů, kteří odešli do vyššího světa, jemuž říkáte Šambala. Kvůli zásahu temných civilizací, a zejména Anunnaki či Nifilim z Nibiru, kterým se podařilo přemístit velký krystal posvátné pyramidy-hory Kailás, ztratila Země čtvrtý rozměr v husté rovině. A starověcí učitelé ze Siria a Tary nemohli fyzicky existovat ve*

třetím rozměru. Proto se ocitli mimo hustý svět - v paralelním světlém světě, do kterého se Anunnakiům zatím nepodařilo vlézt. Pro vás se stali bohy. Svarog, Lada, Kryšen - alias Křišna, Višen (Višnu) a mnozí další jsou stále tam, v Šambale (viz téma: O Šambale a přechodu).

V Šambale žijí všichni učitelé, kteří kdy přišli na Zemi, a zůstali zde, aby pomáhali lidem. Po zalednění země Sva (Hyperborey) odešli její obyvatelé do velké země Daarie či Taarie. Řeka dějin odnesla mnoho vod a nyní někteří vaši „vědci“ Daarii nazývají Hyperboreu, nebo dokonce Atlantidu, což je už dost daleko.

Daaria se podle vaší aktuální mapy nacházela jižně od země Sva (Hyperborey). Ve skutečnosti v oněch dobách sever právě přišel do Sva, proto také zamrzla. V Daarii vládl v oněch staletích velký Hanuman, který byl v Indii známý jako král opic. Nebyl však z opic, ale z inteligentních Yettiů, kteří také brzy museli odejít do paralelního světa, a jen zvířatům podobní, energeticky vyčerpaní Yettiové mohou nyní občas vypadávat do vašeho světa.

Velkými učiteli Daarie byli Tara, která pocházela ze zničeného Faetonu, a její bratr Tarch, přezdíváný Dažbog. Proto se země ještě nazývala Taaria. Kdysi tito učitelé přišli ještě na Faeton z Polární hvězdy - Tary, nacházející se v medvědí čertogu (souhvězdí). A po Faetonově zániku přišli na Zemi budovat nový svět. Ale na Zemi také dorazily temné civilizace antisvěta - ve starověkém jazyce „Tartaru“. „Tar“ ve starém jazyce Sva znamenalo - spásné světlo, záře. Ale dvakrát po sobě vyslovená slova znamenala opačný význam, neboť ve starém jazyce Sva neexistovala slova znamenající negativní pojmy. Tyto pojmy se objevily až později, když se s nimi na Zemi setkali učitelé světlých světů. Původně se označovaly tak, že se slova vyslovovala po sobě, aby se ukázal opačný význam. Tedy - „tar“ je světlo a „tartar“ je temnota. Slovo „tartar“ zůstalo ve vašich jazycích od těch vzdálených dob,“ zacvrlikal pták.

„U Řeků to znamenalo peklo, a vzpomeňte si na vaše: „propadnout se do Tartaru“. Odtud to všechno pochází.

Země Taaria se ještě někdy nazývala Irij, stejně jako kdysi země Sva. Tekla tam totiž řeka Irij, pojmenovaná na počest země Sva (Hyperborey). Iriji se nyní říká Irtyš. V ohybu řeky Tary tehdy stálo velké Hanumanovo město a velký chrám, spojující světy různých vesmírných čertogů (souhvězdí). (Viz téma: Sibiřská historie Hanumana a Rámy.) Toto místo je nyní známé jako místo pěti jezer - Okuněvo. Do Taarie přišlo mnoho národů ze zničené země Sva. A Taaria či Daaria byla obrovská: od Ripejského pohoří (Ural) na západě až po velký oceán na východě, od zamrzlých vod, které pohltily Sva (ledový oceán) na severu až po Tibet, Himálaj a území draků ohnivého světla (Čína) na jihu. Dokonce i ve vašich dnech zůstává ozvěna dávného názvu - Daurie, i když je to dnes jen malá část kdysi obrovské země. Tara se stala bohyní nejen pro Slovany. Je známá také v Tibetu a Mongolsku.

V Daarii-Taarii žilo mnoho národů, mnohé z nich se smísily. Na východě a jihu žili lidé, kteří unikli potopě, jež pohltila zemi Mu (viz téma: Poslední dny země Mu). Stali se předky čínské a mongolské národnosti a také Turků, kteří vznikli smíšením obyvatel Mu a Árijů - Hyperborejců,“ pokračoval pták.

„Po několik tisíciletí země Daaria či Taaria vzkvétala, ale chlad, který pohltil zemi Sva-Hyperboreu, postupně ochlazoval její země. Teplé lesy postupně nahradila tajga. Země však žila dál. A tak když asi před sedmi tisíci lety Anunnakiové z Nibiru prorazili v oblasti Rudého moře zemské tělo a vložili do lůna Země své zlaté vejce - parazita, laboratoř na výrobu podlidí z lidí a opic, celá planeta se zachvěla. V Bibli to Anunnakiové nazvali stvořením světa, ačkoli ve skutečnosti šlo o zkázu (viz téma: Jaký svět byl stvořen v sedmi dnech).

Daaria-Taaria začala zamrzat. A lidé z ní odcházeli do jiných zemí. Jako první odešly kmeny vedené Rámou. Nedivte se, Ráma žil několik tisíc let. Tehdy tak lidé žili, dokud jim Anunnaki ve svém zlatém vejci neudělali to, že ztratili kruhy svých životů a začali žít jako mouchy, točící se ve shonu bezvýznamných let, nikoliv tisíciletí či dokonce staletí. Rámovy kmeny se vydaly k řekám Indus a Ganga. Z Taarie pak vyšly kmeny Samer neboli Sumer, kteří přišli k řekám Tigris a Eufrat a stali se tam Sumery. Mnoho kmenů z Taarie začalo kočovat a opouštělo chladné počasí v naději, že se vrátí, pokud se oteplí. Teplo se však nevrátilo. Nomádi putovali po celé Daarii-Taarii. Začali se nazývat Skythové nebo Skyvičové - potomci Skyva, Árijova bratra. Árijovi potomci, kteří se vydali do Ripejských (Uralských) hor, se také vydali před chladným počasím na jih do stepí Sedmiříčí, kde se setkali se Skyviči. Spříznili se a šli dál - do zemí budoucí Persie a za velkou řeku Ra (Volhu) na západ až do Karpatských hor.

Zlaté vejce Anunnaki však zůstávalo v lůně Země cizím tělesem. Jeho prostřednictvím se Anunnakiové snažili pohnout velkým krystalem hory Kailás, založeným ještě Faetonci, aby si otevřeli cestu do vyšších světů. Jelikož však sami Anunnakiové pocházeli z antisvěta, otevřeli cestu do nízkých světů. V poušti Gobi se otevřel velký černý portál, odkud se na Zemi vyvalili démoni a nízké temné rasy z paralelních temných světů. Během několika staletí se v Asii objevilo mnoho divokých a brutálních národů. Hordy, tlupy nezkrotných divochů se valily do stepí a začaly ničit starobylá města. Uplynul nějaký čas a do Evropy se dovalili Gótové, Hunové, Džungarové a další, konče mongolskými Tatary. Tehdy Evropané pomysleli na otevřenou bránu pekelnou, bránu Tartaru v Asii, a nazvali země divokých stepních divochů Tartárií, a divochy samotné Tartary. Evropané to neradi chápali, proto barbary zvali všechny, kdo žili na východ od nich, a do Tartárie zařadili i Rusko. Rusové pro ně byli takoví divoši jako Čingischánovi bojovníci. Nevědomost a arogance Evropanů středověku vytvořily Tartárii, která neexistovala. Byly tam ulusy (tábořiště) mongolských chanátů a ruských knížectví. Ale pro Evropany byli jako vždy všichni stejní - všichni barbaři a Tartaři. Poslechněte si tato slova - jsou souzvučná.

Ironií osudu je, že Tartárie je souzvučná s Taarií, ale je jejím protikladem. Přesto vše probíhalo přesně podle anunnakijského plánu. Tím se Taaria stala Tartárií - zemí divochů, barbarů a temnoty.“

Pták se náhle odmlčel. Jeho peří pokleslo a tvář se zachmuřila. A jeho hlas se změnil, stal se tvrdým, neústupným.

„Zapomněli jste na zemi ducha Sva i Taarii. Potřebujete slávu vojenských vítězství, sílu a výboje svých předků. Oslavujete velkou minulost rádoby své země Tartárie. Své tatarsko-mongolské zotročovatele jste již postavili na roveň ruským knížatům. Ve své nevědomosti a pýše jste si dokonce připsali krvavé činy Tamerlána a Batua. Nevysmívejte se těm, kteří vás považují za barbary - nazýváte tak sami sebe a myslíte si, že jste skvělí. Jak je to hloupé...“

Jak těžké je vidět to, vidět, že i Slované jsou Anunnaki a jejich ‚vyvolenými‘ posly oblbování a podněcování k válkám a nenávisti vůči jiným národům. Velebení dobývání a síly je prvním krokem do propasti, do níž už nějak spadli Římané a Germáni, kteří nejsou časově daleko za vámi.

Taaria byla zemí zasvěcených a osvícených, zemí kráčeících po stupních rozvoje ducha. Ale není to jen vaše pravlast. Vyšlo z ní spousta národů. Tartárie, to je chaos divokých kmenů a krvavých bitev. Jaký příběh tedy chcete? Kam chcete přijít...?“

Pták zamával ohnivými křídly a rozplynul se nad nekonečnými prostory zelené tajgy...

Zapsala Valeria Kolcova 26.09.2014